

SISUKORD

Asetades pea kivist padjale.....	7
<i>Crème de la crème</i>	23
Charlie Parker mängib bossanovat.....	43
<i>With the Beatles</i>	59
„Luuletusi Yakult Swallowsist”	97
Karneval.....	117
Shinagawa ahvi pihtimus.....	143
Ainsuse esimene isik	167

ASETADES

PEA

KIVIST

PADJALE

Tahaksin jutustada teile loo ühest naisest. Kuid ma ei tea tema kohta midagi. Võiks isegi öelda, et ma ei tea temast absoluutselt mitte midagi. Mulle isegi ei meenu, mis tema nimi oli või kuidas ta välja nägi. Oletan, et ilmselt ei mäleta temagi ei mu nime ega nägu.

Kui me kohtusime, olin teise kursuse üliõpilane ja polnud veel kakskümmendki täis, aga tema võis olla kusagil alla kolmekümnene. Me töötasime samal ajal samas kohas. Ettearvamatud asjaolud viisid selleni, et veetsime ühe öö koos. Pärast seda pole ma teda enam kunagi näinud.

Olin üheksateistaastane ega saanud peaaegu üldse aru, mida ma tundsin; seepärast oli loomulik, et mul polnud aimugi, mida teised inimesed võisid tunda. Arvasin, et vähemalt rõõmul ja kurbusel oskan üldjoontes vahet teha. Neid tundeirveid, mis jäävad rõõmu ja kurbuse vahele, ei osanud ma veel hästi mõista ega taibanud, kuidas need omavahel seotud on. See arusaam viis mind sageli endast välja ning tekitas abitustunnet.

Sellegipoolest tahaksin rääkida sellest naisest.

Ma tean, et ta kirjutas tankasid ja tal oli ilmunud luulekogumik. Tõsi küll, niisuguse nõörköites ja magedate kaantega lihtsakoelise üllitise puhul mõjuks isegi määratlus „oma kulul välja antud teos” liialdusena. Kummalisel kombel puudutasid mõned sellesse raamatusse kogutud tankad mind sügavalt. Peaaegu kõikides luuletustes

oli teemaks mehe ja naise vaheline armastus ja surm. Näis, et autori arvates kuulusid armastus ja surm lahutamatu kokku.

*Sina ja mina –
olime me siis tõesti
teineteisest nii kaugel?
Ehk oleksin pidanud
sõitma Jupiterile?*

*Surun kõrva
vastu kivist patja,
et kuulatada
verekohinat –
aga ei midagi, ainult vaikus.*

„Kuule, võib juhtuda, et erutusest hüüan ma ühe teise mehe nime. Ega see sind ei häiri?” küsis naine.

„Ei häiri,” vastasin mina.

Ma polnud selles küll päris kindel, aga arvasin, et nii tühine asi ei tohiks mind küll segada. See on ju kõigest nimi. Tühipalja nime tõttu ei muutu midagi.

„Võib juhtuda, et ma teen kõva häält.”

„See võib küll probleem olla,” ütlesin ärevalt.

Elasin vanas puitmajas, mille seinad olid õhukesed ja haprad nagu vahvlid mu kaugetest mälestustest. Aeg oli juba üsna hiline ja kui ta seksides valjusti häälitseks, oleks kõik naabritele kuulda.

„Nojah, ma võin ju käteräti hammaste vahele võtta,” ütles naine.

Tõin vannitoast võimalikult puhta ja korraliku rätiku ning asetasin selle padja kõrvale.

„Kas nii sobib?”

Naine sobitas käterätikut mitu korda hammaste vahele, täpselt nii, nagu hobune proovib uusi suuraudu. Siis ta noogutas otsekui märguandeks, et see sobib.

Selline siis oligi üldiselt asjade käik, mis meid kokku viis. Ei ajanud mina teda taga ega otsinud temagi suhet justnimelt minuga. Vähemasti nii mulle tundus. Olime alles paar nädalat ühes ja samas asutuses töötanud, aga seal puutusime omavahel nii vähe kokku, et varem polnud meil võimalust pikemalt rääkidagi. Tol talvel töötasime me Yotsuya rongijaama lähedal ühes odavas Itaalia restoranis, kus mina pesin köögiabilisena nõusid ja tema teenindas söögisaalis. Kõik teenindajad peale tema olid osakoormusega töötavad tudengid. Ilmselt just sellepärast tundus ta käituvat veidi reserveeritumalt kui teised.

Detsembri keskel otsustas ta töölt lahkuda ning ühel õhtul pärast restorani sulgemist läks ta koos mõnede töökaaslastega lähedal asuvasse baari dringile. Mindki kutsuti nendega kaasa. See polnud mingi suuremat sorti lahkumispidu. Istusime seal umbes tunnikese vaadiõlut rüübates, võtsime kõrvale suupisteid ning rääkisime maast ja ilmast. Siis sain ma teada, et enne restorani oli ta töötanud väikeses kinnisvarabüroos ja pärast seda raamatupoes. Ta ütles, et ei saanud üheski kohas juhataja või omanikuga hästi läbi. Meie restoranis polnud tal küll kellegagi ütlemist, kuid palk oli liiga väike, et sellega pikemat aega toime tulla. Nii pidigi ta endale uue töökoha otsima, ehkki ta sellest erilises vaimustuses polnud.

Keegi kolleegidest küsis, mis tööd ta teha tahaks.

„Ah, mul ükskõik,” vastas naine, hõõrudes sõrmega nina. (Tal olid ninaküljel teineteise kõrval kaks väikest sünnimärki, justnagu tähtkuju.) „Ega ma tööst midagi erilist ei ootagi.”

Mina elasin tollal Asagaya linnaosas ja tema Koganeis. See-pärast läksime mõlemad Yotsuya rongijaamas Chūō liini ekspressile ja sattusime rongis kõrvuti istuma. Kell oli juba üksteist läbi. Tol jahedavõitu ööl puhus läbilõikav tugev tuul; märkamatu oli saabunud kinnaste ja sallide hooaeg. Kui rong hakkas Asagaya jaamale lähenema ja ma tõusin, et maha minna, vaatas tema mulle otsa ja küsis vaikse häälega:

„Kuule, kas ma saaksin täna sinu pool ööbida?”

„Muidugi ... aga miks?”

„Koganeisse on pikk maa,” vastas tema.

„Mul on väike korter, pealegi veel üsna sassis,” tunnistasin ma.

„Sellistest asjadest ei hooli ma absoluutselt,” ütles tema ja võttis mul mantli varrukast kinni.

Ta tuli minuga mu armetusse korterisse, kus hakkasime kahekesi purgiõlut jooma. Kui olime juba tükk aega joonud, kooris ta end otse mu silme all kärvesti paljaks, justkui see oleks olnud midagi täiesti enesestmõistetavat, oli korraga ihualasti ja puged voodisse. Siis võtsin minagi riided seljast ja läksin ka voodisse. Kustutasin lambi, kuid endiselt valgustas tuba gaasiahju leegikuma. Voodis lesides üritasime teineteist kohmakalt üles kütta. Mõnda aega ei öelnud kumbki meist sõnagi. Ma ei teadnud, millest rääkida, kui olime nii äkki paljalt voodisse sattunud. Kuid vähehaaval süttis meie ihus kirk ning ma võisin tunda, kuidas kohmetus sõna otseses mõttes järele annab. See oli kummaliselt intiimne kogemus.

Just siis ta küsis mu käest: „Kuule, võib juhtuda, et erutusest hüüan ma ühe teise mehe nime. Ega see sind ei häiri?”

Kui olin talle käterätiku toonud, küsisin: „Kas sa armastad teda?”

„Jah, väga,” ütles naine. „Ma armastan teda hirmsasti. Ta ei lähe mul kunagi meelest. Aga tema minust eriti ei hooli. Tal on juba kallim olemas.”

„Aga kokku te ju ikka saate?”

„Jah. Kui tal tuleb tahtmine minu keha järele, siis kutsub ta mu kohale,” ütles naine. „Nagu telliks telefoniga toitu koju.”

Ma osanud midagi öelda, seepärast vaikisin. Naine joonistas sõrmeotsaga mu seljale mingi kujutise, kuigi see võis ka kirjamärk olla.

„Ta ütleb, et mul on kole nägu, aga keha on viimase peal.”

Minu arvates polnud ta küll kole, ehkki ka kaunitariks oleks teda tõesti olnud raske pidada. Praegu ma enam üldse ei mäleta, missugune nägu tal oli, sellepärast ei suuda ma seda ka täpselt kirjeldada.

„Aga kui ta sind kutsub, siis sa lähed?”

„Ma ju armastan teda, nii et mis mul üle jääb,” ütles naine, nagu see oleks igati loomulik. „Ükskõik mida ta mulle ka ütleb, vahel tahaks, et mõni mees sul ümbert kinni hoiaks.”

Jäin tema sõnade peale mõttesse. Kuid tookord ei tulnud mul pähe ühtegi head mõtet, millist meeleseisundit täpselt kirjeldasid sõnad „vahel ikka tahaks, et mõni mees sul ümbert kinni hoiaks”. (Ja järele mõeldes tundub mulle, et ega ma seda praegugi eriti hästi ei mõista.)

„Armastada tähendab põdeda hingehaigust, mille ravi tervisekindlustus ei kata,” ütles ta ilmetul häälel, nagu loeks seda maha seinal pealt.

„Kahtlemata,” ütlesin ma liigutatult.

„Sa võid ka mõelda, et ma olen keegi teine,” ütles naine. „Sul ju ikka on keegi, keda sa armastad?”

„On.”

„Noh, siis ei häiri ka mind see, kui sa kirehoos selle naise nime hüüad. Mul on ükskõik.”

Mul oli toona tõesti üks naine, kes mulle meeldis, aga olude sunnil polnud ma saanud temaga lähedasemaid suhteid luua. Iga tahes tolle naise nime ma ei hüüdnud. Tahtsin küll, aga siis hakkasin mõtlema, et see oleks äärmiselt tobe, ning vaikides tühjendasin end tema sisse. Aga kui naine tõesti valju häälega selle mehe nime hüüdis, olin sunnitud talle kohe rätiku suhu toppima. Tal olid väga tugevad hambad – nii head, et oleksid kindlasti igale hambaarstile muljet avaldanud. Aga ma ei mäleta ka seda, mis nime ta hüüdis. Mäletan ainult seda, et see oli üks tavaline igav nimi. Mäletan, et mind liigutas mõte, et selle naise jaoks võis nii tavaline nimi tähendada nii palju. Mõnikord võib lihtsalt üks nimi inimesel südame sees nii võimsalt värisema panna.

Järgmisel hommikul oli mul ülikoolis loeng, kus pidin semestri vahearvestuseks esitama olulise kirjaliku töö, aga muidugi ei esitanud ma mitte midagi. (Sellest tekkis hiljem palju probleeme, aga see on juba hoopis teine teema.) Ärkasime alles ennelõunal, keetsime vett ja jõime lahustuvat kohvi ning sõime röstsiaia. Külmpapist leidsime mõned munad, keetsime need ära ja panime nahka. Selges taevas polnud ühtegi pilve, hommikune päikesevalgus oli silmipimestav ning meeoleu loid.

Naine hammustas võiga määritud röstsiaia ja küsis siis, mis eriala ma ülikoolis õpin. Vastasin, et kirjandust.

Tema küsis, kas ma tahan kirjanikuks saada.

Vastasin ausalt, et mul pole selleks erilist tahtmist. Tol ajal polnud mul mingit kavatsust kirjanikuks hakata. Mul polnud sellist mõtet pähegi tulnud. (Ehkki meie kursusel oli karjakaupa neid, kes kuulutasid, et nad unistavad romaanikirjanikuks saada.) Paistis, et kui ma talle niiviisi vastasin, kaotas naine minu vastu huvi. Tegelikult polnud ta algusest peale minu vastu suuremat huvi ilmutanud, aga ikkagi.

Kui ma päevavalguses naise hambajälgedega käterätikut nägin, tekitas see minus kummalise tunde. Paistis, et ta oli seda üsna kõvasti purenud. Ka naine ise tundus päevavalguses kuidagi kohatuna. Kes oleks osanud arvata, et see väikest kasvu kahvatu jumega kondine olend oli seesama naine, kes aknast langevas talvises kuuvalguses oli kirglikus embuses nii ahvatlevalt häälitsenud?

„Ma kirjutan tankasid,” teatas naine ootamatult.

„Tankasid?”

„Sa ikka tead, mis tanka on?”

„Muidugi tean.” Ma võisin maailma asjades olla küll naiivne, aga seda ma ikka teadsin, mis tanka on. „Kui ma nüüd järele mõtlen, siis kohtan ma esimest korda kedagi, kes kirjutab tankasid.”

Naine puhkes lõbusalt naerma. „Tuleb välja, et maailmas ikkagi leidub selliseid inimesi.”

„Kas sa kuulud mõnda rühmitusse?”

„Ei, mitte midagi sellist,” ütles naine. Siis kehtas ta õlgu. „Tankasid kirjutatakse ju üksi, üks ole? See pole mingi meeskonnatöö nagu korvpall.”

„Milliseid tankasid sa kirjutad?”

„Tahad kuulda?”

Ma noogutasin.

„Tõesti? Ja sa ei ütle seda niisama, suusoojaks?”

„Tõesti,” vastasin ma.

Ma ei valetanud. Mul oli tõsine soov teada saada, milliseid luuletusi kirjutab naine, kes alles mõni tund tagasi mu käte vahel hingeldas ja valju häälega mingi mehe nime hüüdis.

Naine kõhkles hetke ja ütles siis: „Ma ei saa sulle siin ja praegu oma luulet ette lugeda, kuidagi häbi on. Praegu on ju alles hommik. Aga ma olen ühe luulekogu välja andnud, nii et kui sul tõesti huvi on, siis ma saadan selle sulle. Äkki sa ütled mulle oma nime ja aadressi?”

Kirjutasin oma nime ja aadressi märkmepaberile ja ulatasin talle. Naine vaatas paberit, voltis selle neljaks kokku ja torkas palitu taskusse. See oli heleroheline väsinud välimusega palitu. Palitu ümara krae külge oli kinnitatud piibelehe kujuline hõbedast pross. Mäletan, kuidas see lõunapoolsest aknast langevates päikesekiirtes sädeles. Lilledest ei taipa ma eriti midagi, kuid piibelehed on mulle miskipärast juba ammusest ajast meeldinud.

„Aitäh, et sa mu öömajale võtsid. Ma poleks eile tõesti tahtnud üksinda Koganeisse sõita,” ütles ta, kui hakkas uksest välja minema. „Naistel tulevad mõnikord sellised tujud peale.”

Ühte asja teadsime me tookord mõlemad. Ja nimelt seda, et me ei kohtu enam kunagi. Tol ööl ta lihtsalt ei tahtnud rongiga üksinda Koganeisse sõita. Ja midagi enamat selles polnudki.

Nädal aega hiljem jõudis tema luulekogu kohale. Ausalt öeldes ei osanud ma seda oodata. Arvasin, et kui olime lahku läinud, unustas ta koju jõudes mu olemasolu täielikult (või kavatses seda võimalikult kiiresti teha) ning tal poleks olnud tarvis kogu seda vaeva näha – luulekogu sisse pakkida, minu nimi ja aadress peale kirjutada, mark kleepida ja ümbrik posti panna. Võib-olla pidi ta selleks

isegi postkontorisse minema? Seepärast olin ma suuresti üllatunud, kui ühel hommikul oma postkastis seda ümbrikku silmasin.

Luulekogu pealkiri oli „Asetades pea kivist padjale” ja autoriks oli märgitud lihtsalt Chiho. Ma polnud kindel, kas see oli päriselt tema nimi või ainult luuletaja pseudonüüm. Restoranis töötades olin kindlasti tema nime kuulnud, aga miskipärast ei suutnud ma seda meenutada. Aga kindel oli see, et tema nimi polnud Chiho.

Asjalikul pruunil ümbrikul polnud kirjas saatja aadressi ega nime ning see ei sisaldanud ühtegi kirja ega kaarti. Ümbrikust leidsin üksnes õhukesevõitu luulekogu, mis oli valge nõõritaolise paelaga kokku köidetud. See polnud mingi odav fotokoopia, vaid korralikult trükikojas prinditud väljaanne; ka paber oli paksemat sorti ja kvaliteetne. Ilmselt oli autor ise trükitud leheküljed õiges järjekorras üksteise peale ladunud, neile kartongist kaaned ümber pannud ja iga eksemplari hoolega kokku õmmelnud. Selleks et kokku hoida raamatute valmistamise kulude pealt. Püüdsin endale ette kujutada, kuidas ta vaikides üksinda sellist käsitööd tegi (aga ma ei suutnud seda ette kujutada). Kõige esimesele leheküljele oli pitsatiga löödud number 28. See pidi vist näitama, et tegemist oli autoritiraaži 28. eksemplariga. Ei tea, mitu eksemplari võis ülepea kokku olla? Raamatu hinda polnud kusagil kirjas. Võib-olla see polnudki müügiks mõeldud.

Ma ei avanud seda luulekogu kohe. Jätsin selle mõneks ajaks kirjutuslauale lebama ning aeg-ajalt mööda minnes piidlesin raamatu kaant. Mitte et mul poleks selle vastu huvi olnud, aga ma tundsin, et kellegi luule lugemiseks – eriti veel selle inimese luule, kellega nädala eest sai voodit jagatud – on vaja end vastavalt häälestada. Võib-olla oli see omamoodi lugupidamise märk.

Alles nädalavahetuse saabudes võtsin ühel õhtul raamatukese kätte ja tegin lahti. Nõjatusin akna kõrval vastu seina ja lugesin seda talvise päikeseloojangu kumas. Luulekogu sisaldas nelikümmend kaks tankat. Igal leheküljel üks luuletus. Kindlasti polnud neid palju. Luulekogul puudus nii ees- kui ka järelsõna ning polnud ka kuupäeva, millal raamat oli välja antud. Valgetel paberilehtedel laiutas lihtsalt valge tühjus, millele oli resoluutselt mõjuva musta tindiga trükitud tankad.

Mõistagi ei lootnud ma sealt mingit uskumatult oivalist kirjanduslikku üllitist leida. Nagu ma ennist ütlesin, oli mul lihtsalt isiklik huvi selle autori vastu. Tahtsin teada, milliseid tankasid kirjutab naine, kes mu kõrva ääres hambad rätikusse surus ja teise mehe nime hüüdis. Aga luulekogusse süvenedes leidsin sealt mõned tankad, mis mu meeli köitsid.

Tol ajal ei teadnud ma tankaluulest peaaegu midagi (ja ega ma praegugi sellest kuigi palju tea). Seepärast ei oska ma objektiivselt hinnata, millised neist luuletustest olid suurepärased ja millised mitte niiväga. Aga kui selline kriteerium kõrvale jätta, tungisid mõned tema kirjutatud tankad – täpsemalt öeldes umbes kaheksa – sügavale mu hingepõhja ja panid seal midagi helisema.

Näiteks olid seal sellised luuletused:

*Nüüd on õige aeg.
Kui nüüd on õige aeg käes,
siis praegu ei saa
lasta sel mööda minna –
nüüd või ei iial.*

*Mägituulte pöörises
lendab otsast pea.
Sõnatult
langeb juunikuine kaste
hortensia juurtele.*

Kui ma luulekogumiku lahti tegin, pilgu üle nende süsimusta tindiga suures kirjas trükitud luuleridade libistasin ja neid valju häälega lugesin, kangastus mu vaimusilmas kummalisel kombel tema kuju, mida olin tol ööl näinud. Mitte see ilmetu naisekogu, keda nägin enda ees päevavalguses järgmisel hommikul, vaid too kuupaistel särav keha mu embuses – tema ümarad rinnad, väikesed kõvad rinnanibud, hõredad mustad häbemekarvad ja kirest niiske tupp. Orgasmi hetkel sulges ta silmad, käterätik tugevasti hammaste vahele pigistatud, ja hüüdis mu kõrva ääres mitu korda kaeblikult tolle mehe nime. Selle kusagil kaugel viibiva mehe igavat nime, mida ma enam kuidagi meenutada ei suuda.

*Mõeldes, et me
ei kohtu enam
kunagi,
tunnen, et miks ei võiks
me veelkord kohtuda?*

*Kas me näeme veel teineteist
või nüüd lihtsalt lõpebki kõik,
nii nagu on –
valguse tirida
ja varjude tallata?*

Muidugi ma ei tea, kas ta veel praegugi tankasid kirjutab. Juba enne ütlesin, et ma ei tea isegi ta nime ega mäleta peaaegu tema nägugi. Mul on meeles vaid nimi Chiho raamatukaanel, tema kaitsetu ja nõtke ihu kümblemas aknast langevas talviselt heledas kuuvalguses ning kaks väikest tähtkuju meenutavat sünnimärki nina küljel.

Võib ka olla, et ta polegi enam elus – teinekord tulevad mulle sellised mõtted pähe. Midagi pole parata, kuid mul on vahetevahel tunne, et ta on endalt elu võtnud. Sest paljud tema luuletused või vähemasti paljud selles luulekogus leiduvatest luuletustest jäta-
vad ilma kahtluseta mulje, et ta otsis surma. Miks ta muidu oleks kirjeldanud pea maharaiumist? Võib-olla oli see tema jaoks viis, kuidas ta tahtis surra.

*Ühel õhtupoolikul
keset lakkamatut
vihmavalingut
lööb nimetu kirves
hämariikul maha pea.*

Aga sügaval südamepõhjas ma siiski loodan, et ta on kusagil maailmanurgas olemas. Loodan südamest, et ta peab ikka vastu ja jätkab luuletuste kirjutamist. Ei tea küll, miks? Miks ma üle-
üldse selliste asjade pärast pead vaevan? Tegelikult pole selles ilmas midagi, mis meid kahte seoks. Kui me tänaval kokku juhtuksime või mõnes söögikohas kõrvuti laua taga istuksime, oleks võimalus, et me teineteist ära tunneme, (arvatavasti) olematu. Me oleme nagu kaks sirget, mis kohtusid ühes punktis, et korraks kokku puutuda ja siis jälle lahku minna.

Tollest ajast on möödunud palju aega. See on üsna veider (aga võib-olla polegi veider), et inimesed vananevad ühe silmapilguga. Meie kehad liiguvad iga hetkega vääramatult hävingu poole. Kui sa silmad suled, ootad veidi ja need uuesti avad, siis märkad, kui paljud asjad on juba kaduvikku läinud. Südaõine tugev tuulehoog on nad kõik jäljetult minema lennutanud, nii need, millel on nimi, kui ka need, millel pole. Alles on jäänud üksnes ähmane mälestus. Aga ei, mälestustest üksi ei piisa, et jälg järele jääks. Kas keegi oskab täpselt öelda, mis meiega tookord tegelikult juhtus?

Kui veab, võivad meid sellegipoolest jääda saatma mõned väljaõeldud sõnad. Hilistel öötundidel ronivad nad üles künka otsa, poevad peitu nende kehakujule sobivatesse väikestesse aukudesse, püsivad seal täiesti liikumatult ning ootavad, kuni tormituulte möll on möödas. Peagi koidab uus päev, äge tormituul vaibub ning maru üle elanud sõnad söandavad oma pea maa alt ettevaatlikult välja pista. Enamasti on nad tasase häälega ja häbelikud ning väljendavad ennast vaid ebamääraselt. Siiski on nad valmis olema tunnistajateks – ausateks ja õiglasteks tunnistajateks. Kuid selleks, et nii kannatlikke sõnu leida või nad üles otsida ja seejärel maha jätta, peab inimene aeg-ajalt ilma igasuguste mööndusteta loobuma oma kehast ja vaimust. Meil tuleb pea asetada talvistes kuukiirtes säravale külmale kivist padjale.

Arvatavasti pole siin ilmas peale minu kedagi, kes mäletaks tema kirjutatud värsse; veelgi ebatõenäolisem on see, et keegi teine suudaks neid peast ette lugeda. Võib-olla on kõik nüüdseks juba unustanud selle õhukese nõörkõites autoriväljaande, mille ülejäänud eksemplarid peale 28-nda on mööda ilma laiali paisatud, imetud kusagil Jupiteri ja Saturni vahel eksisteerivasse unustuse pimedusse ja sinna kadunud. Või (juhul kui ta veel elus on) ei suuda

ta ise oma nooruspõlves kirjutatud tankasid enam meenutada. Võib ka olla, et ma mäletan tema värsse ainult seetõttu, et need on mu mälus seotud hambajälgedega rätikul, mille ta tol ööl sinna jättis. Ka ei tea ma, mis mõtet oleks selliseid asju mällu talletada, seda luitunud luulekogumikku aeg-ajalt sahtlist välja võtta ja neid värsse uuesti üle lugeda. Ausalt öeldes ma tõesti ei tea seda.

Igatahes jäid need mulle meelde. Kõik ülejäänud sõnad ja mõtted muutusid tolmuks ja kadusid.

*Kas raiud ise selle otsast
või raiutakse see maha,
aga kui asetad oma pea
kivist padja peale ...
Näe, see pudeneb tolmuks.*